

mínky promlčení zmateční stížností uplatňované by snad byly splněny. Zmatečným důvodem podle § 281 čís. 5 tr. ř. brojí stížnost nepřipustným způsobem proti hodnocení výsledků průvodního řízení, pokud rozebírá jednotlivosti ze svědeckých výpovědí Karla D-a, Dr. P-a, Boženy Ch-ové a Antonie M-ové a zvláště ze znaleckého posudku, jehož konečný závěr napadá, při čemž ostatně nesprávně cituje posudek co do okolnosti, zda znalci kladli důraz na to, zda byly řádky s až ch psány stoje nebo sedě. K těmto námitkám nelze vzhledem k předpisům § 288 čís. 3 a 258 tr. ř. věcně přihlížeti. I ta část stížnosti, jež se vztahuje k přestupku podle § 320 f) tr. zák., je tedy dílem nepřipustna, dílem bezdůvodna. Bylo proto zmateční stížnost v celém rozsahu zavrhnouti.

Čís. 3315.

Ochrana známek.

Zásada § 5 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., že zápis známky, obsahující také slova nebo písmena, nikomu nebrání, by k označení svého zboží neužíval svého jména (firmy), byť i ve formě zkrácené, platí od vydání zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák. i při pouhých známkách slovních (§ 1 tohoto zákona).

Neznalost předpisů obchodního zákona o tom, kdo jest oprávněn vésti firmu a jak má firma znít, a předpisu § 5 zákona o ochr. znám. jest skutkovým omylem podle § 2 e) tr. zák.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1928, Zm I 652/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. září 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zasahování v právo známkové podle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal soudu první stolice, by znovu o ní jednal a ji rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný již v první stolici tvrdil, že, než začal označovati své zboží slovy »Zur englischen Flotte«, dotázal se u obchodní a živnostenské komory, zda jest oprávněn používat při své firmě dodatku »Zur englischen Flotte«, a že se mu od komory dostalo odpovědi jím předložené ze dne 24. prosince 1924, která byla čtena při hlavním přelíčení. Tímto dopisem sdělila komora obžalovanému, že jí není známo, že by nějaká karlovarská firma měla označení »Zur englischen Flotte«; takových označení že mohou používat jak firmy protokolované, tak i firmy neprotokolované; zvláštní označení firem neprotokolovaných však u komory se nezaznamenává; okolnost, že nějaká vídeňská firma má ono označení, že nevádí tomu, by obžalovaný nepoužíval téhož označení pro svou firmu. Obžalovaný dále tvrdil, že, nevěda jako laik, že neprotoko-

lovaný obchodník, jímž tehdy byl, firmy nemá, měl za to, že má firmu, že je též oprávněn označovati tuto firmu blíže dodatkem »Zur englischen Flotte«, a že smí těmito slovy také, podle zákona, označovati své zboží. Byl-li tedy přesvědčen o svém předním právu na onu známku, nemůže prý býti řeči o vědomém zasahování do známkového práva firmy žalující a nemohl se dopustiti přečinu podle zákona o ochraně známek. Když pak byl svým zástupcem poučen, že, nejsa protokolovaným obchodníkem, firmy nemá, v kterémžto směru tedy dopis obchodní komory nebyl správný, byl prý ochoten, až do pravoplatného rozhodnutí této věci nevésti zboží s označením »Zur englischen Flotte«, jak ostatně nečinil již od okamžiku, kdy byl zpraven o tom, že byla ministerstvem obchodu zamítnuta žaloba o výmaz známky soukromé žalobkyně, kterou na ni byl podal. Z tohoto tvrzení obžalovaného vyplývá, že se obžalovaný již v první štolici hájil omylem, vylučujícím trestnost podle § 2 e) tr. zák., a při tom byť ne výslovně, přece zřejmým poukazem poukazoval k ustanovení § 5 zákona o ochraně známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. Podle tohoto článku zákona nebrání zápis známky, obsahující také slova nebo písmena, nikomu, by k označení svého zboží neužíval svého jména, pokud se týče své firmy, byť i ve formě zkrácené. Tato zásada, vyslovená ovšem jen ve příčině známek smíšených (obsahujících též slova nebo písmena), ježto podle onoho zákona byly známky, skládající se jen ze slov (slovní známky) vyloučeny ze zápisu, platí od vydání zákona ze dne 30. července 1895, čís. 108 ř. zák. nepochybně i při pouhých známkách slovních, připuštěných § 1 tohoto zákona v rozsahu tam uvedeném (srov. Abel, System des österreich. Markenrechtes, str. 171). Podstatou hájení se obžalovaného bylo tedy, že, předpokládaje mylně a bezelstně (sb. Nowak č. 4302), že, třebaže nebyl protokolovaným obchodníkem, přece má firmu; že jsa uveden v omyl nesprávným obsahem dopisu obchodní a živnostenské komory, měl za to, že smí tuto svou domnělou firmu blíže označovati dodatkem »Zur englischen Flotte«, a že mu tudíž podle § 5 zák. o ochr. zn. okolnost, že soukromá žalobkyně má zapsanu stejnou slovní známku, nebrání v tom, by nesměl k označování svého zboží užívatí oné domnělé vlastní firmy; — pochybil z neznalosti zákona a proto po stránce subjektivní je prost zodpovědnosti.

Podle §§ 3, 233 tr. zák. nemůže se ovšem nikdo omlouvati neznalostí »tohoto« zákona, t. j. obecného zákona trestního, — a jak všeobecně uznáváno, všech zákonů, doplňujících obecný zákon trestní (Nowak, čís. 2246, sb. min. sprav. č. 70). Než předpisy obchodního zákona o tom, kdo jest oprávněn vésti firmu a jak má firma zníti, jakož i předpis § 5 zák. o ochr. zn., stanovící jeden z případů relativní bezúčinnosti práva známkového (srv. Abel, str. 170/171), nejsou rázu trestněprávního (jako na příklad ustanovení § 23 a násl. zák. o ochr. zn. se svými předpoklady), nýbrž jsou vesměs normami práva soukromého. Neznalost nebo mylné pojmání předpisů z jiného oboru práva, než z oboru práva trestního, rovná se však svou podstatou a svými účinky omylu o skutečnostech a spadá pod § 2 e) tr. zák. jako důvod, vylučující zlý

úmysl a tudíž i trestnost (čís. 2 sb. n. s.). Pokud jde o § 5 zák. o ochr. zn., srov. Abela, který na str. 270 praví, že »nelze přičítati skutek ani tehdy, pokládal-li se pachatel za oprávněna, užívati známky proto, že mylně předpokládal právo jemu příslušející.« Tomu-li tak, měl soud prvé stolice náležitě dbáti příslušného tvrzení obžalovaného a učiniti v tom směru potřebná zjištění, by mohl dospěti ke správnému vyřešení otázky právní. To se nestalo. Nalézací soud uvádí sice v rozsudkových důvodech částečně naznačenou obhajobu, ale nevypořádává se s ní s právních hledisek tu vyčtených, nýbrž — poukazuje zcela povšechně a v této povšechnosti zajisté mylně na to, že neznalost předpisů zákonných — vůbec — neomlouvá, zabývá se otázkami, které nelze tu uznati za rozhodující, totiž otázkami, jaký význam mají podle § 10 zák. o ochr. zn. okolnosti, že si obžalovaný nedal zapsati známku, již si podle svého tvrzení zavedl již v roce 1925 — naproti tomu že si soukromá obžalobkyně dala dne 7. června 1926 zapsati v Československé republice slovní známku »Zur englischen Flotte« a že obžalovaný byl o tom vyrozuměn. Opomenutí nalézacího soudu vytýká stěžovatel, dovolává se ovšem nesprávně důvodu zmatečnosti podle čís. 9 b) § 281 tr. ř., poněvadž napadený rozsudek ve směru, přicházejícím tu v úvahu, neobsahuje výroku, jaký má na mysli § 281 čís. 9 b) tr. ř., — v pravdě jako neúplnost podle čís. 5 § 281 tr. ř., a příslušným výtkám zmateční stížnosti nelze podle toho, co uvedeno, upříti oprávnění. Bylo tedy z těchto úvah vyhověti zmateční stížnosti a podle § 288 čís. 1 tr. ř. uznati, jak se stalo.

K tomu budiž poznamenáno, že při řešení otázky, zda obžalovaný mohl bezelstně míti za to, že, ač neměl protokolovanou firmu »Zur englischen Flotte«, přece směl jí užívati a jí označovati své zboží, nebude lze nechati nepovšimnutým to, co vyplývá ze spisů firemních, totiž, že žádost obžalovaného za zápis firmy jednotlivce »Zur englischen Flotte Ernst L.«, podaná dne 16. června 1926, byla sice zamítnuta usnesením firemního soudu ze dne 28. června 1926, jež bylo potvrzeno rekursním soudem dne 23. srpna 1926, že však toto usnesení bylo obžalovanému doručeno teprve po 17. září 1926, obžalobou pozastavená činnost obžalovaného však spadá jen do doby od června do srpna 1926. Hledíc k tomu, že zástupce soukromé obžalobkyně namítal při roku zrušovacím proti vývodům zmateční stížnosti také, že obrana § 5 zák. o ochr. zn. nemá místa proti obvinění ve smyslu § 24 téhož zákona, jehož trestní sankci obžalovaný rovněž prý propadl, — třeba vytknouti, že ovšem obžaloba spatřovala v jednání obžalovaného provinění se proti §§ 23 i 24 zák. o ochr. zn., rozsudek však že vyslovil, že trestný čin je vyčerpán již v kvalifikaci podle prvního z obou míst zákona a také jen podle § 23 zák. o ochr. zn. obžalovaného uznal vinným, soukromá obžalobkyně pak do rozsudku toho si nestěžovala, ač nebylo vyloučeno dovolávati se důvodu zmatečnosti podle čís. 7 § 281 tr. ř. Jednání, kladené obžalovanému za vinu s hlediska § 24 zák. o ochr. zn., nebude podle toho již předmětem dalšího řízení a rozhodování v této věci.